

Úryvek z knihy *Továrna na skořápky* (www.vanek.xyz)

Alex vystoupil na okraj budovy. „Ale, ale, kohopak to tu máme?“, všiml si jej Jack. „Dámy a pánové, to je samotný Alexandro Chuaréz!“

Ukázal na něj prstem. „Tento muž je zodpovědný za utrpení stovek lidí a jejich rodin. A pokud jej nezastavíme, trpět jich bude mnohem víc. Tisíce let lidé vyráběli svou stravu na farmách a polích. Poté přišel Alex a lidská strava se začala vyrábět v laboratořích. Vytvořil zrůdné nepřírozené hybridy, které jsou pěstovány chladnými stroji... Alexi, zamyslel ses někdy nad tím, jakou zrůdnost jsi udělal?“

„Jacku,“ reagoval Alex. Snažil se mluvit co nejvíce nahlas, aby ho bylo slyšet. „A zamyslel ses někdy, jakou zrůdnost jsi udělal ty?“

Jack vypnul megafon a vzal si tablet. Na obrazovce viděl záběr z termokamery jednoho z dronů. Budova byla prázdná. Nikdo nebude zraněn. Párkrát se nadechnul během několika nejdelších vteřin svého života. Rozhlédl se kolem sebe a viděl spoustu rozzuřených lidí. Zahlédl i člověka, který v ruce netrpělivě třímal kámen. Čas jako by se zastavil. Cítil, jak se v něm mísí strach, nadšení a odhodlání. A hluboko uvnitř v srdci, které bilo jako o závod, taky lásku.

„Jacku. Jednou dokážeš něco velkého,“ ozval se hlas staré nemocné ženy. „A já budu všem hrdě říkat – podívejte, to je můj kluk.“

Je to, co dělá, ta správná věc? Nešlo to udělat jinak?

Dlouhý vysoký tón rezonující v bílé místnosti přerušilo krátké pípání. Život opustil její tělo.

Je to ta správná věc. Zopakoval si. Zkusili vše a tohle byla poslední možnost.

Dotknul se obrazovky. Všechny policejní drony, o kterých se pořádkové jednotky až do této chvíle domnívaly, že je mají plně pod kontrolou, se najednou otočily směrem k továrně na skořápky. Někteří těžkooděnci

udělali krok zpět. Přes masky nešel poznat jejich výraz. Ale kdyby je neměli, celý dav by pozoroval jejich zděšení.

Opět se dotknul obrazovky. Drony odjistily samopaly a byly připraveny k palbě. Dav ztichnul. Všichni pozorovali ve vzduchu vznášející se stroje. Sníh byl hustší než před tím. Ale ze stovek vloček, které na něj dopadly, Jack necítil ani jednu.

Policie opět ustoupila před davem. Alex byl zatažen ochrankou za betonovou zeď. Emílie odvrátila pohled od budovy, otočila se na Jacka. Sledoval její vystrašenou tvář, kterou hned poté zabořila do jeho bundy. Objal ji a pevně držel.

Dotkl se displeje a sněhovou bouří začaly prolétávat kulky. Procházely obrovskými okny a rozbíjely je na tisíce střeptů, které padaly mezi lidi. Policie i ochranka se rozutekli.

Ulici po pár vteřinách zahalila mlha ze střelného prachu a rozdrčeného betonu. Pachuť z chemikálií přistála lidem na jazyku. Alex seděl skrčený za betonovou zdí. Všechna síla z něj vyprchala. Ucítil, jak ho něco zvedlo na nohy a najednou se ocitl na útěku ven z budovy.

Jack se otočil k davu a gestem ruky jej vyzval, ať postoupí kupředu. Stovky lidí se rozběhlo směrem k budově. Všichni našťvaní přesně jako on. Každý z nich ochoten položit za svou věc život. Nic je nemohlo zastavit. Začali rabovat, ničit a pálit vše, co jim přišlo pod ruku. Laboratorní vybavení za miliony leželo na zemi.

Obrněné transportéry stály na místě. Ukrytí policisté sledovali dav a svou techniku ve vzduchu, která se vymkla kontrole. Sledovali molotovovy koktejly tříštící se o fasády budov, letící kameny a dlažební kostky. A neudělali nic.

Po chvíli drancování se z davu obklopujícího budovu vynořilo několik postav, které měly namířeno k Jackovi. Uprostřed nich byl člověk, kterého vláčeli sebou. Jeho tvář silně krvácela, jeho drahý oblek byl potrhaný a špinavý. Po celém těle měl podlitiny. Byl to Alex. Skupina mužů s ním přišla před Jacka a pohodila jej na zem tváří dolů.

Jack si k Alexovi dřepnul, zvednul jeho obličej tak, aby do něj viděl a pronesl vítězným tónem: „Máš, co sis zasloužil.“

Alex si odplivnul krev, které měl plná ústa, aby mohl promluvit: „Teď jsi na řadě ty.“ Ohnal se po něm, chytil tablet, který měl hacker v ruce, a praštil s ním o zem. To ho očividně naštvalo a uhodil Alexe znovu. Prohlédl si popraskaný kus techniky a rovnou jej odhodil do kontejneru. Naštvaný nechal Alexe ležet na zemi a vydal se za Emílií. Půjčil si její tablet a připojil se na něm ke svému rozhraní. Až pak rozkázal několika lidem z davu, ať se o Hispánce postarají a vezmou ho s sebou.

Vrátil se zpět do čela průvodu. Ten se po pár stovkách metrů zastavil u budovy HoneyModu. Byla prázdná, většina zařízení byla odvezena, poslední dodávku minuli jen tak tak. Uvnitř nikdo nebyl. Jack si stoupl na lavičku. Chvilí promlouval k davu a poté jej opět vyzval k drancování. Alex sledoval, co se děje. V očích se mu odrážely plameny zničených skleníků. Stále tomu nemohl uvěřit. Jack se jen usmíval. Radost ho ale přešla, když se na konci ulice zpoza domů vyřítilo asi deset soukromých dronů. „Jacku,“ zakřičela Emílie a ukázala směrem k letícím strojům na smrt. „Trvalo jim to,“ odpověděl.

Polovina davu ve vřavách destrukce ignorovala cokoli kolem. Ta druhá sledovala přicházející střetnutí. Jakmile se soukromé drony dostaly na dostřel těch policejních pod Jackovou kontrolou, začalo peklo na obloze. Šrapnely a kousky vrtulí létaly všude kolem, rozbíjely okna budov a ničily auta zaparkovaná po stranách silnice.

Chaos na obloze se proměnil v chaos na ulici, když stroje popadaly na zem a poranily shluk demonstrantů. K těm se ale hned sešla skupinka dobrovolníků a začala je ošetřovat.

Nad jeho hlavou se vznášel poslední stroj. Jack zkontroloval popadané trosky a po rychlém průzkumu usoudil, že ani jeden z havarovaných dronů už nepoletí.

Nastalého chaosu využily policejní jednotky, které se na křižovatku před demonstranty přihnaly jako vítr, zabarikádovaly ulici obrněnými

transportéry a utvořily neprostupnou falangu. Byli to ti nejzkušenější členové zásahového komanda. Každý z nich byl obrovský, stáli před nimi nehnutě jako roboti připravení zabít. Přední řady se štíty a zadní se samopaly.

Demonstrace se zastavila, její účastníci dostali strach. Někteří se začali prodírat zpět, proti směru pochodu. Jeden muž zbaběle procházel davem, dokud nenarazil na Jacka, ten jej chytil za límec. „Dál už ani krok.“ Muž si nebyl jistý, čeho se bojí víc, jestli ozbrojené policie nebo vystresovaného muže kontrolujícího dron nad jeho hlavou.

Jack jej pustil a nechal jít. Položil si tablet na střechu auta, u kterého stál a v úplném tichu, které kolem něj zavládlo, rychle ťukal do obrazovky. Po chvíli si vzal megafon a přikázal lidem, ať se pohnou dále od aut stojících u krajnice. Párkrát se dotkl obrazovky a čekal. Všechna zaparkovaná auta začala najednou startovat. Vozy na obou stranách rozsvítily svá světla a čekaly na příkaz z počítače, který se stal jejich novým pánem. Ten vzápětí přišel.

Auta se pomalu rozjela, vjela na silnici a vytvořila neprostupnou kolonu. Rychlostí chůze mířila směrem ke strážcům zákona. Ti je jen bezbranně sledovali.

Trvalo nepříjemně dlouhou chvíli, než se něco začalo dít. Několik pokřiků do vysílačky, telefonní hovor a přišel příkaz k ústupu. Opatrně nastoupili do transportérů a opustili prostor. Demonstrace pokračovala. Mnozí demonstranti si díky tomu, co právě viděli, začali myslet, že jim pomáhá neviditelná síla. Možná Bůh, možná osud, možná samotný vesmír. I ti největší skeptici začali přemýšlet nad tím, proč mají dnes tolik štěstí.

„Bůh s námi dnes stojí,“ zaslechl Jack za svými zády. „Bůh neexistoval, dokud jsme do všeho nedali čip,“ odpověděl.

www.vanek.xyz